

“On se sent chez nous”

Het lijkt wel of de tijdschakelaar opeens op “winter” is gezet. Nog geen 3 weken geleden hadden we overdag nog regelmatig een korte broek aan en zwaaiden we de laatste gasten uit. Nu is het rustig op de Côte de Fumel en zijn we weer met z’n tweeën. De houtkachel in de woonkamer brandt voor het eerst in lange tijd weer, Rien heeft een ander uiterlijk doordat hij met een muts en een dikke trui aan rondloopt en ik zit in de nieuwe slaapkamer, tevens mijn werkkamer, met een Fleece aan achter de computer. Het afgelopen jaar is voorbij gevlogen. De laatste keer dat we wat van ons hebben laten horen was het winter dus er valt heel wat bij te praten.

Afgelopen winter en voorjaar hebben we besteed aan klussen. De Vannerie is aan een behoorlijke metamorfose onderworpen. Er is een nieuwe keuken geplaatst, een slaapkamer is opgeknapt en er is een tweede aan toegevoegd. Zo op papier klinkt het allemaal heel eenvoudig maar in de praktijk was het een ware verbouwing. De extra slaapkamer voor de Vannerie was onze slaapkamer zodat er voor ons een nieuwe slaapplek gecreëerd moest worden. Onze woonkamer was dusdanig langgerekt dat er makkelijk een muur in geplaatst kon worden en de ruimte in tweeën gesplitst kon worden.

Plaats je een nieuwe witte muur dan steekt de rest er toch wel wat grauw bij af dus... alles is opnieuw geschilderd. Met zo’n oud pand als het onze kun je niet even met de roller over het plafond. Nee, er zitten 8 dikke balken die minimaal 3 keer geschilderd moeten worden.

Zo kwamen we van het ene project in de volgende klus. Tussendoor hadden we enkele wintergasten, Nederlanders die op huizenjacht waren of Fransen die een familiebijeenkomst hadden. Er zijn Nederlanders die in Frankrijk wonen en die de winter te saai vinden. Zo hebben wij het dus helemaal niet ervaren.

Vanaf april waren een of meerdere huisjes vrijwel continu bezet. Dit was veel eerder en beter dan we vooraf voorzien hadden en die trend zette door.

Het echte hoogseizoen was een feest. Druk, maar heerlijk om zoveel leuke gasten te hebben. Het eerste jaar bestond onze clientèle voor 70% uit voor ons bekenden. Dit jaar was het fiftyfifty. Daar waren ook de nodige Fransen bij die ons via Booking.com hadden gevonden.

Waar we na vorig jaar de limiet bij de table d'hôtes op maximaal 16 personen hadden gezet, zaten we nu met z'n 30-en aan tafel en bleef desondanks de bloeddruk normaal. Dat is het grote verschil met vorig jaar toen alles nog nieuw voor ons was. We merken dat oefening kunst baart en dat we handiger en slimmer worden in de organisatie van het werk. We hadden ook nog de mazzel dat Myrthe ons 3 weken kwam helpen. Het was fijn om er iemand bij te hebben met nieuwe ideeën en praktische hulp. Daardoor bleef het voor ons ook nog leuk en behapbaar.

In de aan- en afloop van het seizoen hebben we gelukkig weer veel hulp gehad in onze klusweken. Het verbeteren en onderhouden van het terrein is een klus die niet met z'n 2-en te klaren is. In de loop van de afgelopen jaren is er weinig bosonderhoud gedaan en dat heeft de nodige, ook positieve, gevolgen. De komende jaren hoeven we geen hout te kopen. Ook de "grange" (onze enorme schuur) is, met hulp, opgeruimd. Spullen zijn nu overzichtelijk opgeborgen en hervindbaar. Heel fijn als je op zoek bent naar die ene glassnijder.

Er is nog meer dan genoeg te doen maar de meest noodzakelijke werkzaamheden zijn afgerond. Dat maakt dat de eerste druk eraf is en we meer tijd hebben om iets rustiger aan te doen. Of dat ons gaat lukken is maar de vraag want de verleiding is groot om steeds maar door te gaan. We hebben veel energie en lol in alles wat we doen.

Wandelen zullen we in elk geval meer gaan doen want sinds mei hebben we een pup, Zahra. We hebben haar gekregen van een boer in de omgeving. Voor de hondenliefhebbers: het is een kruising Border collie, Australien shepherd en nog zowat. Een zeer actieve hond die geen genoeg kon krijgen van alle gasten die met een bal met haar wilden spelen. Daarnaast hebben we door omstandigheden ook een hond van onze burens geadopteerd. Een lief, bruin vuilnisbakkenvosje.

We hadden al lang de wens om een hond te hebben en het is nog leuker dan we gedacht hadden. Het brengt ook met zich mee dat we alle mooie wandelingen die vanaf ons huis te maken zijn inmiddels goed kennen.

Een van de routes naar Santiago de Compostella loopt vrij dicht langs ons huis en regelmatig hebben we voor gasten vervoer geregeld zodat ze een stuk van de route konden lopen en zich even pelgrim konden voelen.

Komende winter staan er geen grote projecten op de agenda en zullen we ons vooral gaan richten op de slaapkamervloer en een nog te maken stapelbed in de Vannerie, aanpassingen in de grange, verhoging van de machinekamer bij het zwembad, de hondenkennel, het hekwerk langs het zwembad en nog een handvol andere klussen. Genoeg te doen dus.

Het allerbelangrijkste is wel zoals de titel van deze Nieuwsbrief al heeft verraden: We voelen ons thuis hier.

Van 22 tot 29 april 2017 is onze volgende klusweek gepland. Als je het leuk vindt om samen de mouwen op te stropen en te zagen, te hakken of andere klussen te doen, laat het ons weten. Je bent van harte welkom. Er zijn nog enkele plaatsen beschikbaar en wij zorgen natuurlijk voor kost en inwoning.

Zin om mee te klussen? Meld je dan aan via cotedefumel@cotedefumel.eu

Groetjes,
Saskia en Rien